

på højde med en global teknologisk udvikling med en ændret arbejdsdeling i verden og at komme ud som nettovindere af det.

Jeg tror ikke, at der er nogen genvej og i hvert fald ikke nogen sympatisk genvej over øget ulighed som middel til at fremme en fremgang i beskæftigelsen. Jeg tror ikke, at hovedvejen skal være at sænke mindstebetalingen ned til nogle menneskers måske for lave aktuelle kvalifikationer, men netop skal være det, som har været hovedvejen i den politik, vi har tilrettelagt, nemlig at løfte kvalifikationerne hos alle op til det, der kan bære en ordentlig løn.

Det var de generelle bemærkninger, jeg godt lige ville gøre, til det, som er filosofien, visionen, i finanslovsforslaget, som nogle måske ikke har set, hvis de har læst sig skæve på en masse tal og derfor har sagt, at der jo ikke er så mange nyheder. Når der ikke er så mange nyheder, er det, fordi den kurs, der er lagt, fastholdes, og fordi den kurs, der blev lagt, har vist sin berettigelse og har givet resultater og derfor naturligvis skal fastholdes.

Jeg vil derfor også takke fru Pia Gjellerup for hendes nøgterne analyse af de resultater, der er nået, og den kurs, Socialdemokratiet har givet sit stærke håndslag på at vi skal holde også i det og de kommende år, og naturligvis også på Socialdemokratiets vilje til, at vi kan nå et fornuftigt forhandlingsresultat med andre partier om finansloven.

Jeg kan ikke takke hr. Thor Pedersen på samme måde. Jeg mener, at hr. Thor Pedersens indlæg var en vældig god illustration af, hvorfor Venstre er uden for indflydelse i dansk politik.

Jeg husker, at hr. Kresten Philipsen sidste år kommenterede Venstres udfald af finanslovsforhandlingerne med, at et parti, der ønskede at lave forlig, ikke sender hr. Thor Pedersen til forhandling. Det var en markant partifælle, der ytrede sig, og det var altså ikke rettet mod mig, men mod hr. Thor Pedersen. Jeg tror, at det er en rigtig beskrivelse af situationen, og jeg synes, at det billede blev bekræftet af hr. Thor Pedersens indlæg i dag.

Jeg tror i virkeligheden, at hr. Thor Pedersen måske ikke mener det, han siger, helt så voldsomt, som han siger det. Jeg tror, at hr. Thor Pedersen er en mand, der gang på gang, når han ser aviserne bagefter, undrer sig over, hvor tæt han har været på injurielovgivningen.

Hr. Thor Pedersen talte i forbindelse med Den Sociale Pensionsfond om, at vi her havde danmarkshistoriens største tyveri. Hvad er det for

en grovhed, hvad er det for en plathed, hvad er det for en beskyldning at komme stikkende med fra et folketingsmedlem, som var medlem af samme regering som hr. Dyremose, der som finansminister kom til os og foreslog en nedlæggelse af Den Sociale Pensionsfond?

Jeg røber jo ikke nogen hemmeligheder her, for det har været et tema i flere års debatter, men når jeg nævner det – det ville jeg ellers være for fin til at gøre – er det, fordi jeg synes, at det ordvalg er helt uacceptabelt i en sober politisk debat mellem de politiske partier her i Folketinget.

Så siger hr. Thor Pedersen, at vi har en regering, som synes, det er flot, at vi skylder 800 mia. kr. væk. Det ved hr. Thor Pedersen jo godt ikke passer. Det synes regeringen ikke er flot. Jeg har lige markeret, hvor stærkt vi prioriterer at få vendt den udvikling, og hvor meget bedre vi har været til det end så mange af vore nabolande. Men jeg synes, at hr. Thor Pedersen skylder ved lejlighed at forklare – nu er der jo ikke så mange tilhørere her i dag, men ude så i forsamlingshusene – at det, at staterne stifter gæld, ikke er noget, der er blevet opfundet de sidste 3½ år under en socialdemokratisk ledet regering. Det er noget, der har hærget de vestlige økonomier igennem i hvert fald 20 år, uanset partifarven hos de regeringer, der sad i de enkelte lande. Men det er heldigvis noget, jævner også konvergenskravene, som de fleste lande nu tager meget mere alvorligt, end man gjorde engang.

Så havde hr. Thor Pedersen nogle sammenlignende betragtninger om 1986-1987, hvor der i et kort glimt under den borgerlige regering var overskud på statsbudgettet. Jeg skal bare minde om, at det ikke skyldtes, at man i det forrige konjunkturoppgangsforsøg nedbragte udgifterne hurtigere, end vi har gjort det siden 1993. Det er faktisk omvendt, fordi man øgede indtægterne temmelig dramatisk i den periode. Det har jeg i og for sig ingen kritik af. Vi hjalp jo til. Og realrenteafgiften var en stor brik i den sammenhæng.

Men det, som jeg måske mere vil hæfte mig ved, er, at det jo ikke er så interessant, at man i en kort periode, i et enkelt glimt, et i par år kan få overskud på statsbudgettet, hvis det foregår, samtidig med at man har en betalingsbalance – det havde man dengang – der er 45 mia. kr. ringere, end den er i øjeblikket, og når man har en økonomi, der er ved at brænde sammen i overophedning, flaskehalsproblemer og meget